

Ἐνα θαυμ' ἄς γίνῃ τώρα
καὶ σὲ τούτων τὸν λιμό,
κί' οἱ παράδες γιὰ τὴν ψώρα
νὰ μὴν ἔχουν τελειώμω.

Μέσ' στῆς φτώχειας τὴν ἀντάρα
καὶ τὴν ἀχαρὰ τὴν πείνα
κάθε χάλκινη πεντάρα
νὰ γενῆ χρυσὴ στερλίνα.

Μὴ λυπᾶσαι, σ' ἔδλους δίνε,
σκόρπα, μοίραζε καὶ χύνε
μὲ τὴν φουκατὰ, μὲ τὸ φηρέρι
γιὰ τὸν κάθε διακονιάρη.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
πολυλήμονες πτωχοί,
καὶ μὲ βᾶδισμα ταχὺ
μπρὸς τὸν Δῆμαρχο σταθῆτε.

Ἐστῆς φωναὶς σας ἄς ξυνηθῆ
δὴ ἡ πόλις τῆς Παλλάδος,
καὶ λαοὺς ἄς συκινήσῃ
τόση φτώχεια τῆς Ἑλλάδος.

Ἴτε, δούσθηνοι πτωχοί,
πρὸ τοῦ νέου πακτωλοῦ,
καὶ μὲ σάπυγγ' ἄς ἄχῃ
μία φτώχεια κουρελοῦ.

Θησαυρὸς ἐξ οὐρανῶν,
κί' ἄς κοιμίσῃ τὸν καθένα
πλούτων ὕπνος νῆδυμος.

Κί' ὁ πτωχὸς τῶν Ἀθηνῶν
ἄς ζητῇ μαζὶ μ' ἐμένα,
μὰ κί' ὁ παρεπίδημος.

Τί χαρὰ μας, τί χαρὰ τωιν..
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
κί' ἔδλοι κί' ἔδλαι ἐκ περάτων
ἴστω Μερκούρη μαζ' εὐθῆτε.

Ἄς προστρέξῃ χαρμωσύνως
κί' ὁ ξυμπύλυτος ἐκεῖνος,
μὰ κί' αὐτὸς, ἔρε Περικλέτο,
ποῦ φορεῖ τὸ στιβάλετο.

Μόσχοι σήμερα πολὺς,
σήμερα ζῶν καὶ κῶτα,
κί' ἄς ἔλθῃ κί' ὁ κουρελιῆς,
κί' ἄς ἔλθῃ κί' ἡ ρεδιγκῶτα.

Ἄς ἔλθῃ κί' ἡ κουρελιάρα
κί' ἡ γομνὴ κί' ἡ ξεμαλλιάρα,
κί' ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο
καὶ τῆς μόδας τὸ καπέλο.

Περικλῆ, τὸ χέρι τείνε,
καὶ καρμὴν ἄγροπὴν δὲν εἶναι
νὰ ζῆτῆς μὲ κλάφας τόνο,
φθάνει νὰ σοῦ δίνουν μόνο.

Νὰ κορδόνεσαι ἴμπορες
σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς,
καὶ τὸ σύμπαν νὰ προσβλέπῃς αἰγιῶδες κί' ὑπερφάνως
καὶ νὰ λέγεσαι ζητιάνος.

Εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ τοῦ πλάου
καὶ τοῦ ψεύτη τοῦ ντουμῆ
ἀναλόγως τοῦ ζητιάνου
γίνεται κί' ἡ ζητιανία.

Κἂν ἀλήτης, κἂν τρανός,
τόχ' ἡ φύσις καθενός,
Περικλέτο, νὰ ζῆτῃ.

Κί' εἶναι δόξα γιὰ τὸν τόπο
τὸ νὰ θέλῃς δίγω, κόπο
νὰ κερδίσῃς κατ' ἑνὶ τί.

Γίνεται ἴστω Μερκούρη κί' ὁ Περικλῆς τσιμποῦροι.

Π. ἴστω Μερκούρη τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ,
φτώχεια, ποῦ κολλᾷ σὰν ἐδέλλα,
φτώχεια μὲ συρμοῦ καπέλα,
φτώχεια καλοστολισμένη,
φτώχεια ράχη φορτωμένη.

ἴστω Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ,
καὶ μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
περιμένῃ ἡ κακομοίρα
νὰ ντυθῆ καὶ νὰ χορτάσῃ
κί' ἔνα Πάσχα νὰ γιορτάσῃ.

ἴστω Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ.
Ὅπως σπῖθα μέσ' στῆ στάκτῃ
ξεπετάχθηκε μὲ μιά,
κί' εἶδα κόσμου καταρρακτῆ
μὲ λιπόσαρκα κορμιά.

Ὅμοιον εὐρῇ μὲ τὸν εἰχίνω,
βρωμερὰ κουρελῖα δείχνει,
διωρεὰς ζητᾷ κί' ἔλετο,
σπρώχνει, γονατίζει, κλαίει,
ξεφωνίζει, σιωπᾷ,
καὶ τὸ στήθος τῆς κτυπᾷ.

Στόμα λαίμαργον ἀνοίγει,
δὸς μου τοῦτο, δὸς κί' ἐκεῖνο,
καὶ τὸν Δῆμαρχο τὸν πνίγει
μὲ ξεφωνητὸ καὶ θρηῖο.

Τί μεγάλο ξεφρινὸ
κί' ἀπροσδόκητο κακὸ!

Μέσ' στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ δὲν ξέρεῖ συμφορὰ,
κί' ἀνευρίσκει κάθε τόσο περισσεύματα γερά,
τόση φτώχεια, τόση ψώρα,
πῶς περισσεύεις τώρα;

Μέσ' στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ θὰ κἀνῃ καὶ Στρατοῦς,
ποῦδ' ἐπίστεινε ν' ἀκούσῃ τόση φτώχεια κοπετούς;

Μέσ' σ'τό κράτος τῆς Θουρίας καὶ τῆς Δόξης καὶ τῆς Νίκης
 πῶς ξεφύτρωσε σ'τὴ μέση μίξ φτώχεια τόσος φρίκης;

Μέσ' σ'τό κράτος τῶν ταμμάτων,
 μέσ' σ'τό κράτος τῶν ἑλθῶν,
 καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων
 τῶν μεγάλων καὶ πολλῶν.

Πῶς μᾶς φτώχιας μαυρὸν ἔλος
 δηλητήρια σκορπίζει,
 καὶ τὸν κόσμον ἀπέλπίζει
 μουσικῆς ἀγρίας μέλος;

Μέσ' σ'τό κράτος, ὅπου θήκας
 ἱερὰς διακρίκει
 κι εἰς λαμπράς ἐλπίζει νίκας,
 πῶς ἡ φτώχεια κατοικεῖ;

Μέσ' τ'ό κράτος, ποῦ ποτὲ του δὲν γυρίζει συνδρομὴ
 κι ὑπερήφανο καὶ μόνο τοῦς ἔγχρους του πολεμεῖ,
 μέσ' σ'τῆς δόξης τῆς γωνιά,
 πούναι σὲ περιωπῆ,
 καὶ ποτὲ τῆς ζητιανιά
 δὲν εἰσφέρει τί βάλ' πῃ.

Πῶς ζητᾶνοι τώρα τόσος
 θέλουν ἐλεημοσύνη,
 καὶ φωνάζ' ἡ Ρωμηοσύνη:
 ποῖός σου τὴρ θὰ με γλυτώσῃ;

Μέσ' σ'τό κράτος, ὅπου πάντα κι' οὐρανὸς καὶ γῆ γελᾷ,
 μήτ' ἐλλειμματα Ταμείων δὲν τὸ σκελεῖνε πολλά,

ὅπου στέρνον τὰ παρόντα θέλει τὰ καλλίτερα
 καὶ τὸ λὲν φτηνὸ σ'τ' ἀλευρὶ κι' ἀκριβὸ σ'τὰ πίστερα.

Πῶς ἀμέτρητο λεφτοῖσι
 κἀνεὶ σήμερὰ γιουροῖσι
 σ'τὸν Μερκούρη γιὰ παράδες
 καὶ τοῦ παίξει ταμπουράδες;

Δὲν ἐπίστευα ποτέ μου
 σ'τὰς κλεινὰς ἰσοτεφάνους
 ν'ἀπαντήσω, φίλτατέ μου,
 τόσους εσδακτοὺς ζητιάνους.

Σὲ ζητιάνων κοπετοὺς ἐκλείνω κι' ἐγὼ ταῦτά
 καὶ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν τὴν ἐνόμιξα ψευτιά,
 καὶ θαρροῦσα σ' ἓνα κράτος σὰν καὶ τοῦτο πλοῦσιο
 πῶς κανεὶ δὲν διακονεῖσι γιὰ τὸν ἐπίουσιο!

**Τονίσωμεν ἄξιμα
 σ'τῆς φτώχιας τὸ φάσμα.**

Φ. Ἀπ' τὰ κέκαλα βγαλμένη
 τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ φουκερά
 καὶ σὰν πρῶτα λιμασμένη
 χαίρει, φτώχια σαδαρά.

Ἐκεὶ μέσα λαχταροῦσας
 ντροπισμένη, σιμυρωπῆ,
 κι ἓνα στήμα καρτεροῦσας
 ἔβγα κἀπὶ τὸ σού' πῃ.

Τῆς κυρίας Πισμαζόγλου σὰν ἡκούσθ' ἡ δωρεὰ
 μέσα σ'τὰς ἰσοτεφάνους καὶ σ'τὸν ρέχτην Πειραικι,